

ΩΡΑΙΑ ΣΑΜΑΡΙΝΑ

Μηνιαία εφημερίδα εκδομένη
έν Αθήναις.

Εκδότης :
Συνδέσμος Σαμαρινών 'Αθηνών
Λαοκόπου 10
4ος όροφος, 'Αριθ. Γραφείου 63.
Τηλ. 32.42.110

Υπεύθυνος συμφώνων τῆς Νόμης :
Συντάκτικη 'Επιτροπή
ΚΑΡΑΤΑΣΙΟΣ ΓΕΩΡΓ.
ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΥ ΙΩΑΝ.
ΛΑΛΑΣ ΔΗΜ.

Προστάτιες Υποτροφίες :
ΑΠΟΣΤ. ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Γερανίου 7. — 'Αθήναι.
Τηλ. 536.471.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
'Εσωτερικοί Δρχ. 100
'Εσωτερικοί Δολλ. 10

'Εμβόδιος, επιστολάς, χειρό-
γραφοι συναγασίων κ.λπ., πρὸς
τὸν Σύνδεσμον Σαμαρινῶν 'Αθηνών,
ὁδὸς Καρόλου 10, 4ος
ὁροφος, 'Αριθ. Γραφείου 63.

ΟΙ ΣΑΜΑΡΙΝΑΙΟΙ ΠΕΝΘΟΥΝ
ΤΟΝ ΜΑΝΩΛΗ ΜΑΛΗΤΣΑ

Ο αἰφνίδιος θάνατος τοῦ φίλου καὶ τῆς Σαμαρίνας Μανώλη Μαλήτσα, ἐλάττωσε βαθύτατα ὅλους τοὺς Σαμαρινάους. Τὸ κακὸ μῆνυμα μετὰδίδθη ἀμέσως στὴν 'Ελασσόνα καὶ στὰ Γρεβενά καὶ σ' ὅλες τὲς πόλεις καὶ χωριά ποὺ μένουν Σαμαριναῖοι. 'Αμέσως δόθηκαν Χοροφυλακτικὲς ἐκινήσεις ἀπὸ Γρεβενά πρὸς τὴν Σαμαρίνα μὲ ἔξπλ καὶ ὅστρα ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ προσπάθειες ἔφτασαν στὴν ἔρημη Σαμαρίνα πρὸς τὸν ἀνέμοιο ἀπὸ δένδρα καὶ τσιούγια πράσινα βῆκαν, τὴν μοναδικὴν κατόικο τοῦ χωριοῦ καὶ σύντροφόν τοῦ ἀποθανόντος. 'Αννα καὶ κάθετα πλάι στὸν νεκρὸ ἄνδρα τῆς καὶ νὰ θορῇ τὸ χωριὸ τὸν.

Ο Μανώλης καὶ ἡ 'Αννα ἦσαν ἕνα ταίριαστὸ ζευγάρι ποὺ ζοῦσαν μὲ ἀγάπην καὶ ἀμόνεια. 'Απὸ πολὺ ἀγάπην τὴν Σαμαρίνα δὲ ἀειμνήσαντες δέχτηκαν νὰ γίνῃ φίλικα καὶ τοῦ χωριοῦ μαζί μὲ τὸν ἑλπίο συμπατριώτην τοῦ Νίκου Μπέτσα. Τὰ δύο ζευγάρια εἶχαν βάλει προμήθειες γιὰ ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ σπῆτι τοῦ ἀντυχίου Μανώλη ἦταν σπῆτι κισσόδες. 'Ἐκεῖ μέσα εἶχε πάπιες, κατσίκες, ἀρνιά καὶ δύο χαροῦμενα γατάκια.

Ο Μανώλης, ἀφοῦ ἔκανε ἕνα γῆρο τὸ χωριὸ, γιατί δὲ σύντροφός του Νίκος Μπέτσας εἶχε ἄδεια, γύρισε σὸ σπῆτι του, ἔμασε τὰ ζωντανὰ καὶ ἀναψε τὴ φωτιά. 'Εφάραν τὸ νησιόμοιο φραγτὸ ποῦ, ἀκούσαν τὲς εἰδήσεις στὴν τηλεόραση καὶ στὴν συνέχεια ἀκούσαν δημοτικὰ τραγούδια καὶ ἄρχισαν νὰ χοροῦν εὐτυχισμένοι καὶ χαροῦμενοι πασιμένοι ἀπ' τὸ χέρι. Κάθισαν σὲ τὸν τῆμα καὶ ἔτσι ἦσαν, χορὲς πόνοους καὶ θογγητά, δὲ Μανώλης χαίρετο τὴ ζωὴ. Μάταια προσπάθησε ἡ γυναῖκα του νὰ τὸν γλυτώσῃ καὶ νὰ τὸν συννεφέρει. 'Ἐμενε μόνη τῆς στὸν κόμο ὅπως μόνη ἡ ἔρημη ἔμενε ἡ ὁρεινὴ Σαμαρίνα. Τὸν ἔντυσε, τοῦ ἄναψε τὸ κανδύλα καὶ ὅλη τὴν νύχτα ἐπαγρυπνοῦσε πλάι του. 'Ἐτσι τὴν βῆκαν τὰ ὄργανα τῆς τάξεως δταν ἔφθασαν σὸ σπῆτι τῆς.

Οι ἄνδρες τῆς Χοροφυλακτικῆς μετέφεραν μὲ πρόχειρο φορεῖο τὸν νεκρὸ στὰ ἔξπλ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὰ Γρεβενά ὅπου πολλὲς κόμοες περίμενε τὸ νεκρὸ. 'Η κηδεὶα του ἔμενε στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ 'Αγίου 'Αχιλλείου. Αἰώνια ἡ μνήμη τοῦ καλοῦ πατριῶτῆ Μανώλη Μαλήτσα καὶ ἔλαος νὰ εἶναι τὸ χῶμα τὸν σκέπασσε. Στὴν κη-

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΙΝΑΣ

Στέλιος Σβαρνόπουλος

Τρεῖς περδικοῦλες κάθονταν στοὺς Σμόλικα τῆς πόλεως ἡ μὴ τῆς πόλεως καὶ ἡ ἄλλη τὸ Ζαγόρι. ἡ τρίτῃ ἡ μικρότερη μοιρολογεῖ καὶ λέγει. Τ' ἀκούτε σὲς μαῦρα βουνα καὶ σὲς οἱ Σαμαρινιώτες καλὰ νὰ τὴ φυλάξετε αὐτὴ τὴ Σαμαρίνα. 'Ασὸν μὴν μὲς ἔρχεται μ' ὁσέρι τρεῖς χιλιάδες. Βγαίνει ὁ Μάνης ἀμπεροστὰ, Μίχος τοῦ Χατζηζήση. — Ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς, 'Ασὸν μὴν καὶ οὐ παλιάρηβαντῃ! 'Εὐὼ τὸ λένε Σμόλικα, τὸ λέν καὶ Σαμαρίνα!

(Κλέφτικο δημοτικὸ)

Τὴν περασμένη Κυριακὴ χαρήκαμε σὸ θέατρο Καπρὶνὴ μὴν ἀ-
εἰδίλογη καὶ ὑπέροχη πολιτιστικὴ
ἐκδήλωση τοῦ μουσικοχορευτικοῦ
λαογραφικοῦ συγκροτήματος τῶν
Σαμαρινῶν Λαρίσης.

Μὲ τέχνη καὶ ἐπιδεξιότητα ἀποδόθηκαν τὰ ρομαιοῦ τραγούδια καὶ οἱ λεβεντικοὶ χοροὶ τῆς ψηλόκορφης Σαμαρίνας καὶ σκόρπιασαν ἴσως συγκίνηση σὲς πολλοὺς ἀκού-
ατὲς ποὺ εἶδαν νὰ ζωντανεύῃ καὶ νὰ ἀνασταῖται σὲς χοροὶ τὰ γυ-
ρίσματα καὶ σὲς ἐπικολυριτικὸν δη-
μοτικὸν τραγούδιον μὲς τὰ λαλῆ-
ματα ἡ ψυχὴ τῆς πατρίδας μὲς καὶ
ἡ λεβεντιὰ τοῦ λαοῦ μὲς.

Αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις ἐξανιώνουν τὸ αἷμα τῆς φύλης μὲς καὶ μὲς διατηροῦν στὴν αἰωνιότητα. 'Αλλοίμονο σὲς κείνον ποὺ ἀνιέται τὴν καταγωγή του καὶ τὸ πρῶτον τοῦ ἐκείνη, εἶναι καταδικασμέ-
νῳ ν' ἀφανιστῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπον
τῆς γῆς καὶ νὰ σβηστῇ ἀπ' τῆς οὐ-
λίδος τῆς ἱστορίας.

Γι' αὐτὸ πάντα αὐτὲς οἱ ἐκδηλώ-
σεις ποὺ τιμοῦν τὴν λαϊκὴν μὲς πα-
ράδοση καὶ τὸν προγονικὸ μὲς πο-
λιτισμὸ εὐχαριστοῦν καὶ ὠφελοῦν
τοὺς παρόντες καὶ τοὺς μελλούμε-
νους νὰ μὲς ἀνέμεινε.

Οι οὐδαικοὶ καὶ ἡ τήρηση τῶν
παράδοσιων μὲς πολιτιστικῶν
στοιχείων πάντα θὰ μὲς ὀδηγεῖ
στὰ καλὰ καὶ στὰ ὠραία. Γι' αὐτὸ
ἡ προσφορά τῶν Σαμαρινῶν στὴ
πόλιν μὲς δὲν ἦταν μὴ ἀπλὴ ψυχ-
γωγικὴ παράσταση ἀλλὰ μὴ ρω-
μαῖα ἐθνικὴ καταβολὴ καὶ θυρεῖ.

Οι γραφικοὶ χοροὶ τῆς λεβεν-
τιάς καὶ τὰ ῥομαιοῦ ἐπὶ καὶ λυ-
ρικὰ τραγούδια γοῦσαν ὅλο
τὸν κόσμο καὶ ἄφρασαν γιὰ πολλὴν
καρδὴ στὲς καρδιὰς μὲς τὸν ἐγγυλὸ
τοῦς ἀπὸχο.

Μὲς συνεπαίρνει δὲ ἐνθουσιασμὸς
καὶ τὰ τραβήξουμε σὲς μᾶκρος ἀν-
παχίσουμε ν' ἀναλύσουμε ὅλα τὰ
φαικὰ καὶ γενικά στοιχεῖα τῶν χο-
ρῶν καὶ τῶν τραγουδιῶν καὶ τῆς
ἀναπαράστασης τοῦ βλάχικου γά-
μου τῆς Σαμαρίνας τόσο τὰ πα-
ραγωγικά ὅσο καὶ τὰ συμβολικά.

Ὅσοις θὰ πούμε γιὰ τὰ συμ-
βολικὰ σφινγίσματα τῶν τραγουδι-
ῶν καὶ τοῦ χοροῦ. Ὅταν τὰ βου-
νοχώρια στήσανε τὸ χορὸ τῆς λευ-
τεριάς καὶ ἔδινε ἡ ἀνυπόταχτη
ψυχὴ τους, βάζαν βιγλάτορες καὶ
καρσοῦλια καὶ μ' ἕνα συνθηματικὸ
σφινγίσμα στέλναν τὸ μῆνυμα: ἐνὰ
πάση δὲ χορὸς, ἔρχονται Τούρ-
κοι.

Θὰ προσπαθῶ ἀκόμα ν' ἀπο-
δόσω εἰσθερὰ τὸν ὑπέροχο λυρικό
τραγούδι τῆς ἀγάπης τὸ ἐνὸς τῆ
ἀγάπης φιάτ νῆς (= μὴ ἐγγεγλιέ-
σαι μικρὸ κορίτσι) ποὺ τραγουδῇ-
θηκε βλαχόφωνα καὶ ὅλη τὴν
μελωδίαν καὶ τὴν νοηματικὴν ἔφαση
τῆς ἀγάπης.

Τὴν διαλεχτὴ τῆς καρδιάς τοῦ

δεῖα τὸν παρευρέθησαν ὅλοι οἱ ἐκ
Γρεβενῶν Σαμαρινῶν καὶ πολλοὶ
φίλοι τοῦ ἀποθανόντος. Τὴν νε-
κρῶσιμον ἀκολούθησε ἔφαση δὲ συμπα-
τριώτης μὲς Παπαγιωργῆς Τασ-
ούλης.

Α. Γ.

Θυρολογιστικὴς

Βιβλιοκρισία

ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ
ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΒΛΑΧΩΝ

Κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΚΗ, Συντάκτου τοῦ
'Ιστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Στὸ δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου
ὅπως γράψωμε, ἐξέτάζεται ἀπὸ
τὸν κ. 'Αχ. Λαζόρου ἡ 'Αρωμαυ-
νική, γενικὰ σὰ γλώσσα. 'Η ἐμφά-
σις τῆς μαρτυρεῖται ἀπὸ ἱστορι-
κὰς πηγὰς, ὅπως ἀπὸ τὸν Πρίσκο
στὰ μέσα τοῦ δου αἰῶνα καὶ ἀπὸ
τὸν Ι. Λυδὸ, στὰ μέσα τοῦ δου
αἰῶνα. Ὅπως δὲ ὁμοῦ δὲς ὅτι ἡ
γλώσσα ἄρχισε νὰ διαμορφώνεται
πολὺ νωρίτερα.

Ἡ πρώτη γνωστὴ φράση ἐκ
στομά Βαλκάνιου λατινόφωνου εἶ-
ναι αὐτὴ ποὺ κατέγραψαν οἱ χρο-
νογράφοι Θεοφάνης καὶ Σιμακά-
της. Τὴν ἀφορμὴν ἔδωκε ἡ ἐπι-
σκόπος ποὺ συνέθετο τὸ Βυζαντινὸ
στρατὸ (579—582). Ὁ ἀντιπρό-
συνταξὸς τὸν σύντροφόν του πᾶς
τὸ ὑποζύγιον τοῦ γέρνει «τὴ πα-
τρώα φωνή» τῶνα, τῶνα, φρά-
τερ...». Στὸ ἀκούμα τῆς φρά-
σης οἱ στρατιῶτες, ποὺ βαδίζαν
σὲ διπλὸν δρόμο, νόμισαν πᾶς
τοὺς ἔδιναν τὴν παραγγελίαν νὰ
στρίψουν πίσω καὶ ἐστρίψαν, ἐγκα-
ταλείποντες τὸν ἀρχικὸ προορι-
σμὸ τους. Τὸ ἐπεισόδιον καθ' αὐτὸ
εἶναι ἀσφαλές, ἡ μνεία τοῦ εἰ-
ματος πολὺ σημαντικὴ γιὰ τὸ ὅμο-
τις Ἀστυνίκης ποὺ μίλοῦσε τότε
στὸ στρατιωτικὸν μέρος τῆς χρο-
νολογίας. Τὸ τῶνα = γέρνει
ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ ἡ κλητικὴ
προσφώνηση φράτερ = ἀδελφε,

ἀνταποκρίνονται μὲ ἀκριβεία στὸ
πνεῦμα τῆς φωνῆς τῆς Ρου-
μῆς ἐντάσσονται στὸν κλάδον
τῆς 'Ανατολικῆς Ἀστυνίκης. Γιὰ
τὴν ἀρχαϊότητα τους δὲ συγγραφέ-
ας λέει «καθ' ἡμᾶς ἡ γενέ-
σις τῆς 'Αρωμαυνικῆς προγεῖται
τῶν ἄλλων τριῶν τῆς βαλκανικῆς
Ἀστυνίκης, ἀλλὰ τὸ περιβάλλον
ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐγεννήθη δὲν
ἐπέτρεπε τὴν διαμόρφωσιν εἰς ἄ-
νεστέρην γλώσσαν. Διότι οἱ 'Αρ-
ρωμαῖοι ἀμιλοῦντες καὶ τὴν 'Ελ-
ληνικήν, δὲν προδύσαναν τὴν δη-
μιουργίαν τῆς 'Αστυνικῆς». Καὶ παρακάτω
«Ὅθεν οὐδὲως δικαιολογεῖται καὶ
ὁ χαρακτισμὸς τῆς 'Αρω-
μαυνικῆς ὡς διαλέκτου τῆς Ρου-
μανικῆς. 'Απλοῦστα εἶναι ρωμα-
νικὸν ὡς λατινικὸν ἰδιώμα».

Μὲ βάση γραμματικὰ, λεξιλογι-
κὰ καὶ φωνητικὰ στοιχεῖα, ποὺ
διαφοροποιοῦν τὲς ρωμανικές
γλώσσας τῆς ΝΑ Εὐρώπης, μετα-
εἶς τους καθὼς καὶ μὲ τὴν εἰσο-
δὴ τῶν Σλάβων, ἐπιχειρεῖται ὁ
καθορισμὸς τοῦ χρόνου ἀπόστα-
σης καὶ αὐτόνομης ἐξέλιξης τους.

Στὴν κατακλείδα τοῦ δευτέρου
κεφαλαίου διαβάζουμε τὸ συμπέ-
ρασμα: «Ὅθεν συμφώνως πρὸς
τὰ μνημονευθέντα φωνολογικὰ δε-
δομένα ἡ 'Αρωμαυνικὴ ἀνεξαρ-
τοῦται ἀπὸ τῆς Δοκρομαυνικῆς
ἥδη ἀπὸ τοῦ ε' αἰῶνος. Ὁλοκλη-
ρωτὰ δὲ ἡ διάδοσις κατὰ τοὺς
ἐπομένους δύο αἰῶνας, καθ' οὓς
σημειοῦνται ἀλλαγὰς καὶ εἰς τὴν
μορφολογίαν καὶ εἰς τὸ λεξιλό-
γιον».

Στὸ τρίτον κεφάλαιον τοῦ δευ-
τέρου μέρους παραδίδονται ἐπι-
γραφὰς, λεξιλόγια, ἐγχειρίδια καὶ
λεξικά, ὅλα στὴν 'Αρωμαυνικήν.
'Η «Πρωτοεπιτομή» τοῦ Θεοδώ-
ρου Κοβαλὼφ στὰ 1770 εἶναι
τὸ πρῶτον ἀξιόλογον δέγμα τῆς 'Α-

ρωμαυνικῆς. 'Αποτελεῖ σύντομον δι-
δακτὲς ὅλης καὶ περιλαμβανέας
προσευχῆς, γινωμικὰ καὶ σύντομα
μὴ μικροῦς ποσῆτες ἀπὸ γινωμῶν,
καὶ γινωμῶν καὶ ἀπὸ γινωμῶν. Περ-
εἶχε ὅκομα ἕνα λεξιλόγιον ἀπὸ
1770 λέξεις μετὰ τρεῖς γλωσσῶν:
'Ελληνικήν, 'Αρωμαυνικήν καὶ 'Αλ-
βανικήν.

'Ακολουθεῖ τὸ βιβλίον τοῦ Δανιὴλ
Μοροπολίτου στὰ 1794 μετὰ τὸν
τίτλον: Εἰσαγωγικὴ διδασκαλία πε-
ρὶ γλώσσας λεξικῶν τετραγώνων
τῶν 4 κοινῶν διαλέκτων, ἡτοι τῆς
ἀπλῆς Ρωμανικῆς, τῆς ἐν Μοισί
Βλαχικῆς, τῆς Βουλγαρικῆς καὶ
τῆς 'Αλβανικῆς. Καὶ τὸ βιβλίον
τοῦτο ἀποτελεῖ σύντομον διδασκα-
λίας, ἀλλὰ γιὰ μὴ μόνον ἀνέμο-
νον ἐπέπεσε ἀπὸ κείνου τῆς
Πρωτοεπιτομῆς.

Κέντρον αὐτῶν τῶν προσπα-
θῶν στάθηκε ἡ Μοροπολίτης, ὡς
ἔστιν τῆς Τουργοκρατίας, ὅπως
τὴν ἀποκαλεῖ δ. Φ. Μιχαήλου. Καὶ
ὁ συγγραφέας κρίνει τὴν δη-
μιουργίαν «Ἡ σκοπιμότης τῆς συ-
γραφῆς τὴν βιβλίον τούτων γνε-
στον προφανῶς. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ
νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ».

Πέρα πέρα δὲ συγγραφέας ἀνα-
φέρει καὶ διεικνύει μὴ σιερά ἀπὸ
γραμματικῆς, ἐγχειρίδιον καὶ λεξί-
κον. 'Ακριβῶς σὲς λεξικογραφικὸν
ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ μὴ μόνον
προσφώνηση φράτερ = ἀδελφε,

ἀνταποκρίνονται μὲ ἀκριβεία στὸ
πνεῦμα τῆς φωνῆς τῆς Ρου-
μῆς ἐντάσσονται στὸν κλάδον
τῆς 'Ανατολικῆς Ἀστυνικῆς. Γιὰ
τὴν ἀρχαϊότητα τους δὲ συγγραφέ-
ας λέει «καθ' ἡμᾶς ἡ γενέ-
σις τῆς 'Αρωμαυνικῆς προγεῖται
τῶν ἄλλων τριῶν τῆς βαλκανικῆς
Ἀστυνικῆς, ἀλλὰ τὸ περιβάλλον
ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐγεννήθη δὲν
ἐπέτρεπε τὴν διαμόρφωσιν εἰς ἄ-
νεστέρην γλώσσαν. Διότι οἱ 'Αρ-
ρωμαῖοι ἀμιλοῦντες καὶ τὴν 'Ελ-
ληνικήν, δὲν προδύσαναν τὴν δη-
μιουργίαν τῆς 'Αστυνικῆς». Καὶ παρακάτω
«Ὅθεν οὐδὲως δικαιολογεῖται καὶ
ὁ χαρακτισμὸς τῆς 'Αρω-
μαυνικῆς ὡς διαλέκτου τῆς Ρου-
μανικῆς. 'Απλοῦστα εἶναι ρωμα-
νικὸν ὡς λατινικὸν ἰδιώμα».

Μὲ βάση γραμματικὰ, λεξιλογι-
κὰ καὶ φωνητικὰ στοιχεῖα, ποὺ
διαφοροποιοῦν τὲς ρωμανικές
γλώσσας τῆς ΝΑ Εὐρώπης, μετα-
εἶς τους καθὼς καὶ μὲ τὴν εἰσο-
δὴ τῶν Σλάβων, ἐπιχειρεῖται ὁ
καθορισμὸς τοῦ χρόνου ἀπόστα-
σης καὶ αὐτόνομης ἐξέλιξης τους.

Στὴν κατακλείδα τοῦ δευτέρου
κεφαλαίου διαβάζουμε τὸ συμπέ-
ρασμα: «Ὅθεν συμφώνως πρὸς
τὰ μνημονευθέντα φωνολογικὰ δε-
δομένα ἡ 'Αρωμαυνικὴ ἀνεξαρ-
τοῦται ἀπὸ τῆς Δοκρομαυνικῆς
ἥδη ἀπὸ τοῦ ε' αἰῶνος. Ὁλοκλη-
ρωτὰ δὲ ἡ διάδοσις κατὰ τοὺς
ἐπομένους δύο αἰῶνας, καθ' οὓς
σημειοῦνται ἀλλαγὰς καὶ εἰς τὴν
μορφολογίαν καὶ εἰς τὸ λεξιλό-
γιον».

Στὸ τρίτον κεφάλαιον τοῦ δευ-
τέρου μέρους παραδίδονται ἐπι-
γραφὰς, λεξιλόγια, ἐγχειρίδια καὶ
λεξικά, ὅλα στὴν 'Αρωμαυνικήν.
'Η «Πρωτοεπιτομή» τοῦ Θεοδώ-
ρου Κοβαλὼφ στὰ 1770 εἶναι
τὸ πρῶτον ἀξιόλογον δέγμα τῆς 'Α-

ρωμαυνικῆς. 'Αποτελεῖ σύντομον δι-
δακτὲς ὅλης καὶ περιλαμβανέας
προσευχῆς, γινωμικὰ καὶ σύντομα
μὴ μικροῦς ποσῆτες ἀπὸ γινωμῶν,
καὶ γινωμῶν καὶ ἀπὸ γινωμῶν. Περ-
εἶχε ὅκομα ἕνα λεξιλόγιον ἀπὸ
1770 λέξεις μετὰ τρεῖς γλωσσῶν:
'Ελληνικήν, 'Αρωμαυνικήν καὶ 'Αλ-
βανικήν.

'Ακολουθεῖ τὸ βιβλίον τοῦ Δανιὴλ
Μοροπολίτου στὰ 1794 μετὰ τὸν
τίτλον: Εἰσαγωγικὴ διδασκαλία πε-
ρὶ γλώσσας λεξικῶν τετραγώνων
τῶν 4 κοινῶν διαλέκτων, ἡτοι τῆς
ἀπλῆς Ρωμανικῆς, τῆς ἐν Μοισί
Βλαχικῆς, τῆς Βουλγαρικῆς καὶ
τῆς 'Αλβανικῆς. Καὶ τὸ βιβλίον
τοῦτο ἀποτελεῖ σύντομον διδασκα-
λίας, ἀλλὰ γιὰ μὴ μόνον ἀνέμο-
νον ἐπέπεσε ἀπὸ κείνου τῆς
Πρωτοεπιτομῆς.

Κέντρον αὐτῶν τῶν προσπα-
θῶν στάθηκε ἡ Μοροπολίτης, ὡς
ἔστιν τῆς Τουργοκρατίας, ὅπως
τὴν ἀποκαλεῖ δ. Φ. Μιχαήλου. Καὶ
ὁ συγγραφέας κρίνει τὴν δη-
μιουργίαν «Ἡ σκοπιμότης τῆς συ-
γραφῆς τὴν βιβλίον τούτων γνε-
στον προφανῶς. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ
νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ».

Πέρα πέρα δὲ συγγραφέας ἀνα-
φέρει καὶ διεικνύει μὴ σιερά ἀπὸ
γραμματικῆς, ἐγχειρίδιον καὶ λεξί-
κον. 'Ακριβῶς σὲς λεξικογραφικὸν
ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ μὴ μόνον
προσφώνηση φράτερ = ἀδελφε,

ἀνταποκρίνονται μὲ ἀκριβεία στὸ
πνεῦμα τῆς φωνῆς τῆς Ρου-
μῆς ἐντάσσονται στὸν κλάδον
τῆς 'Ανατολικῆς Ἀστυνικῆς. Γιὰ
τὴν ἀρχαϊότητα τους δὲ συγγραφέ-
ας λέει «καθ' ἡμᾶς ἡ γενέ-
σις τῆς 'Αρωμαυνικῆς προγεῖται
τῶν ἄλλων τριῶν τῆς βαλκανικῆς
Ἀστυνικῆς, ἀλλὰ τὸ περιβάλλον
ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐγεννήθη δὲν
ἐπέτρεπε τὴν διαμόρφωσιν εἰς ἄ-
νεστέρην γλώσσαν. Διότι οἱ 'Αρ-
ρωμαῖοι ἀμιλοῦντες καὶ τὴν 'Ελ-
ληνικήν, δὲν προδύσαναν τὴν δη-
μιουργίαν τῆς 'Αστυνικῆς». Καὶ παρακάτω
«Ὅθεν οὐδὲως δικαιολογεῖται καὶ
ὁ χαρακτισμὸς τῆς 'Αρω-
μαυνικῆς ὡς διαλέκτου τῆς Ρου-
μανικῆς. 'Απλοῦστα εἶναι ρωμα-
νικὸν ὡς λατινικὸν ἰδιώμα».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΡΓΑΡΑΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

'Εγκατεστάθη ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ καὶ δέχεται καθημερινὰ 5-6
(πλὴν Σαββάτου) εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οἰκίας Μαυρομαρινῶν 41 ἱατρικῶν
του, τηλ. 8228.106 — Τηλ. οἰκίας 7781.474

Η ΧΑΜΕΝΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Κ. Κ. ΓΙΩΤΣΑ Φιλολόγος

(Τελευταῖο)

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θαυμασιὰ ξυλό-
γλυπτα τέμπελα τῶν ἐκκλησιῶν μὲς,
ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ βροῦνται
στὴ Σαμαρίνα καὶ σκορπισμένα σ'
ὅλες τὲς γωνιὰς τῆς 'Ελλάδας, θὰ
δοῦμε τὴν ἐστικὴν ξυλογλυπτικὴν
ποὺ ἀναφέρεται σὲ ἀντικείμενα ὅ-
χι ἐκκλησιαστικά. Τὰ ξυλόγλυπτα
ποὺ ἐξυμπεριέχον τὸν ἄνθρωπον στὴν
καθημερινὴ ζωὴ του εἶναι τὰ στα-
τικὰ στοιχεῖα τοῦ σπιτιοῦ δηλ., τὰ
σκαλιστὰ ταβάνια, τὰ ντουλάπια,
οἱ μεσάντρες, τὰ κάρκελλα, οἱ πα-
ρθύρες καὶ ἄλλα. Τὰ ἐπὶ ὅλοινα εἶ-
ναι τὰ ἐπίπλα καὶ τὰ σκεῦα.

Ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ περι-
βάλλουν τὸν ἄνθρωπον, ὅπως εἶναι
τὰ ταβάνια, ἐκφράζουν μὲ τὴν χα-
ρακτικὴν τους τὴν ἀγάπην τοῦ ἄν-
θρώπου γιὰ τὴ φύσιν.

Ἡ ἐπαφάνεια τοῦ ταβανιοῦ σχη-
ματίζεται ἀπὸ σάνδες 10 — 15 ἐ-
κατοστὰ τοῦ μέτρου, ποὺ καρφω-
νεται στὰ ξύλα τῆς στέγης. Στὸ
κέντρο τοῦ ταβανιοῦ ἐξευρῆζει ὁ
παραγονικὸν συνθηκὸς ξυλογλυπτικὸν
κείμενον, ὁ «ταβάνι» ἡ «καρ-
δία». Μέσα σὸν ἐκτάκτον ὑπάρχει
κόπος ποὺ γεμίζει μὲ μοτίβα φυ-
τὰ ἡ λουλουδιῶν. Στὰ πλοῦσι-
τερα διακοσμημένα σπῆτα ἔμειναν
καὶ χρώμα ὅπως τὸ γαλάζιο, τὸ
καρμὸ καὶ τὸ πράσινον.

Δίχως ν' ἀναφερθῶμεν σὲ λε-
πομέρειες περιγραφῆς τῶν ἐπι-
πλάν ἡ σκευὴν τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ
εἶναι κοινὰ γιὰ ὅλες τὲς περιο-
χὰς μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἐλα-
φρῆς ἀσμετημένης, ποὺ τοὺς δίνει
μ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΒΛΑΧΩΝ

ΣΝΕΧΕΙΑ εκ της 2ας σελ.
τά θόρεα ελληνικά ιδιώματα». Με
μια σειρά από παραδείγματα για
την κώφωση, την τροπή δηλαδή
του α σε ου και του ε σε ι, στην
Αρωμαυνική σε απώτερους αιώ-
νες, ανατρέπεται η θεωρία, που
στηρίχτηκε, στη δήθεν μεταγενέ-
στερη εμφάνιση του φαινομένου
αυτού και που βάζε σε άμφισβή-
τηση την εντοπιότητα των Αρω-
μουνών. «Εκαστον ιδίωμα παρα-
καλουθεί την φωνητικήν εξέλιξιν
του ελληνικού ιδιώματος της πε-
ριοχής, ένθα όμιλούνται άμφότε-
ρα».

Η επίταξη του άρθρου στην Α-
ρωμαυνική είναι ένα άλλο πρόβλη-
μα. Η λύση του άσασχόλησε
τους έρευνήτες από καιρό. Στην
επίταξη τούτης είδαν μια θρακοϊλ-
λυρική επίδραση, όμοια μ' αυτήν
της Βουλγαρικής και της Αλβανι-
κής. Ο συγγραφέας κλίνει προς
την άποδοχή της παράλληλης εξέ-
λιξης και τού δέχεται σαν ένα έσω-
τερικό δομικό φαινόμενο. Ταυτό-
χρονα όμως έπισημαίνουμε ότι
ένδειξεις του φαινομένου τούτου
υπάρχουν και εν τη άρχαία Έλλη-
νική».

Ενδιαφέρουσα είναι η άριθμη-
ση στην Αρωμαυνική. Η άριθμη-
ση στην Ρουμανική, την Παλαιο-
σλαβική, την Αλβανική και την
Ούγγρική από τού 11 μέχρι τού 19
παρουσιάζονται ιδιόρρυθμη: προ-
τάσσονται οι μονάδες, άκολουθεί
ή πρόθεση SPRA (SUPRA) και ό-
λοκληρώνεται με τη δεκάδα. Σά
λύση προσφέρεται τού πρότυπο της
Παλαιοσλαβικής. Στην Αρωμαυ-
νική όμως η άριθμηση αυτή φτά-
νει μέχρι τού 99. Αλλά τού
πρόβλημα τούτo ο συγγραφέας έ-
πισημαίνει την ύπαρξη ενός άρ-
χαιοελληνικού μοντέλου, που θα
μπορούσε να εξηγήσει τη γένεση
του φαινομένου αυτού.

Για παράδειγμα δίνουμε τόν
αχηματισμό τού 17 στην Αρωμαυ-
νική και στην Αρχαία Έλληνική,
που εκτός άπ' αυτήν την μορφή
άριθμησης, έχει κι άλλη πιο καθιε-
ρωμένη: SAPTE SPRA DATE, έ-
πτά επί δέκα.

Σημειώνουμε πως μια τέτοια ά-
ρίθμηση δεν συναντούμε σε άλλες
ινδοευρωπαϊκές γλώσσες, ούτε
και στις τουρανικές, όπου έντάσ-
σεται και η Ούγγρική. Γι' αυτό
άξιζει, νομίζουμε, τόν κόπο ή ά-
νάληψη μιας συστηματικότερης έ-
ρευνας πάνω στο σημείο τούτο.

Η πρώτη διαπίστωση στο χώ-
ρο τού ρήματος είναι πως ή Α-
ρωμαυνική πάλι, σε αντίθεση με
τ' άλλα ρωμανικά ιδιώματα της
Ανατολικής Λατινικής, άκολου-
θεί από κοντά την εξέλιξη τού
ελληνικού ρήματος.

Μετά από έναν αναλυτικό πίνα-
κα, όπου καταγράφονται τά βοη-
θητικά ρήματα της Αρωμαυνικής,
τό ρημα θέλω και τέσσερα ρήμα-
τα τών αντίστοιχων συζυγιών,
άκολουθεί ή αντιμετώπιση όλης
της σχετικής προβληματικής. «Ε-

τοι ή αντικατάσταση τού τελικού
άπαρέμφατου με την ύποτακτική
και τού ειδικού με την όριστική,
ή έξασθένηση τού λειτουργικού
θάρους της μετοχής μέσα στη
γλώσσα, ό σχηματισμός τού μέλ-
λοντος με τη θέλω — θά, όλα
τούτα είναι λίγο — πολύ κοινά
φαινόμενα τών βαλκανικών γλωσ-
σών. Η επίδραση της Έλληνικής
είναι κι εδώ πολύ χτυπητή. Τόν
ρόλο τούτο της Έλληνικής πάνω
στη διαμόρφωση τού ρήματος τών
γλωσσών τού βαλκανικού χώρου
αναγνωρίζουν πολλοί από τούς έ-
ρευνήτες τού θέματος.

«Όντως ή Έλληνική άπετέλε-
σε την έπίσημον γραπτήν γλώσ-
σαν τών λαών της Βαλκανικής έ-
πί αιώνας. Τά ελληνίζοντα στοι-
χεία της Τροκικής και της Βουλ-
γαρικής γίνονται ευχερότερον
νοητά, εάν ληφθώ ύπ' όψιν ότι
άμφότερα έχουν διαμορφωθεί κα-
τά μέσα μέρος παρά την «Γραμ-
μήν JIRECK».

Όθεν αί επί τού μορφολογικού
και συντακτικού συστήματος έπελ-
θούσαι μεταβολάι εισήχθησαν υπό
διγλώσσων, όμιλούντων την Έλ-
ληνικήν ως πρώτην γλώσσαν, ήτοι
δέν έλαβε χώραν άπλή έξωτερική
επίδρασις».

Η έργασία κλείνει με την πα-
ρουσίαση τού άρωμαυνικού Λεξι-
λόγιου. Αντιπαραθέτονται στατι-
στικοί πίνακες λέξεων από τά Λε-
ξικά τού Νικολάου Πάσκου, Πα-
παχατζή και γίνεται μιά άξιολόγη-
ση τών επιδράσεων της Λατινικής
Έλληνικής, Σλαβικής κλπ.

Από τις επιδράσεις αυτές ή
σλαβική θεωρήθηκε σαν ένα στοι-
χείον τού άρωμαυνικού. Πρόκειται
για την ομάδα κοινών σλαβικών λέξεων,
που πιστεύτηκε πως υπάρχουν ά-
ποκλειστικά στη Ρουμανική και
την Αρωμαυνική. Την άποψη αυ-
τή πρώτος διατύπωσε ό CARP-
DAN. Υατερότερα όμως άπο-
δείχτηκε πως δεν έχουμε μπρο-
στά μας παρά ένα στρώμα σλα-
βικών λέξεων, κοινό στην Έλλη-
νική, Ρουμανική και Αλβανική.

Όσο για τις λέξεις τού προ-
ρωμαϊκού γλωσσικού ύποστρώμα-
τος, ή Αρωμαυνική έχει πάρα
πολλές κοινές με την Έλληνική
και πολύ λίγες κοινές με τη Ρου-
μανική και την Αλβανική, «αί δε
ελάχιστα άνετυμολόγητοι άνάγον-
ται έπίσης εις τόν Έλληνικόν,
μεσογειακόν χώρον».

Από τη μελέτη τού κεφαλαίου
αυτού διαπιστώνει κανείς πως ή
Αρωμαυνική είναι μιά γλώσσα με
λατινικό πυρήνα κι ελληνική σάρ-
κα (2.605 λέξεις λατινικής κα-
ταγωγής αντίστοιχες 3.460 λέ-
ξεις ελληνικής καταγωγής).

Οι λέξεις βασικής ανάγκης εί-
ναι κυρίως λατινικές, ενώ οι άλ-
λες ελληνικές κι άνάμεσά τους
λέξεις δάνεια από διάφορες
γλώσσες.

Η έπίσημανση σεβαστού άριθ-
μού από άρχαιοελληνικές λέξεις
στην Αρωμαυνική, που διατηρούν
την άρχαία μορφή τους και είναι
άποκλειστικό της κληροδότημα,
όπως Κάϊρου = καίρος, μάϊα =
μαϊα, τσιούμα = κύμα κλπ., θ'
άρκούσε να στηρίξει την άποψη
πως οι λατινόφωνες αυτοί της
Πίνδου σε παλιότερους χρόνους
μιλούσαν ελληνικά.

Τό έργο τού κ. Λαζάρου, με
την έμβριθεία και τού γλωσσικο-
ιστορικό πλούτος του, σημειώνει
μιά φωτεινή παρουσία στην περιο-
χή της σχετικής βιβλιογραφίας.
Δίκαια θα μπορούσε να καθιερω-
θώ πιά σά μιά θεμελιώδης έργα-
σία για όσους άσχολούνται με βαλ-
κανικά και ιδιαίτερα με άρωμαυ-
νικά θέματα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΚΗΣ
Συντάκτης τού Ιστορικού
Λεξικού της Ακαδημίας
Αθηνών

ΔΥΟ ΤΡΙΚΑΛΙΝΑ ΘΥΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΣΕΙΣΜΟ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τρομερά ήρθε τó άγγελμα
στους άδελφούς Ζ. Μ. Παπαζήση
για τόν τραγικό θάνατο, από τόν
σεισμό, της πολυαγαπημένης τους
άνεψιας Ρίτας, πολυάκριβης μο-
ναχοκόρης τού άδελφού τους
Γιώργου Παπαζήση (Αγγελου
Τρικαλιού) δημοσιογράφου και λο-
γοτέχνου έγκατεστημένου στο
Βουκουρέστι. Η έκλειψα ήταν
άριστοχρος οικονομολόγος, μόλις
24 έτών.

Έγνώριζε άπαιστα πολλές ξέ-
νες γλώσσες, που τις έδωσαν την
εύκαιρία να έπισκεφθώ πολλές πό-
λεις της Ρωσίας κι' όλόκληρης
της Ανατολικής Ευρώπης, ως ύ-
πεύθυνος διεργηνέας διαφόρων
Κρατικών Αποστολών, παρά τó
νεαρόν της ηλικίας της.

Δεύτερο θύμα που βρήκε έπί-
σης σικτρόν θάνατον ύπηρε ή
Τζέτα, χήρα τού άείμνηστου συμ-
πολίτου μας Μιχάλη Γ. Παπαδή-
μα, άδελφού της έν Βιέννη έγκα-
τεστημένης Φανής Παπαδήμα. Η-
ταν γυναίκα σπανίας μορφώσεως
και κατείχε άνώτατη βαθμίδα
στην Έθνική Τρέπεζα της Ρου-
μανίας.

Η «Ωραία Σαμαρίνα» συλλυ-
πείται τούς βαρυνενοούντας ά-
δελφούς και ιδιαίτερα τόν συνερ-
γάτην της Γιάννην Παπαζήσην
(Σμόλικαν).

ΕΛΛΑΣΣΟΝΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

Η πόλις της Έλασσόνας άπέ-
κτησε άρτιο δίκτυο ύδρευσεως με
άφθονο και καθαρό νερό από την
Βουλγαρία. Τό έργο έπαι-
νήσθησαν οι άρχες και οι κάτοικοι
Αγοράστη και τού προοδευτικού
Συμβουλίου. Άξίζει σε όλους ένα
τρανό εύγε!

Α. Γ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΣΑΜΑΡΙΝΑΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εκ της 1ης σελ.

τού Αργοσαρωνικού, φλοκάτες
κλπ.

Στόν χορό, μεταξύ άλλων ήταν
και ό Πρόεδρος τού Συνδέσμου
Σαμαριναίων Λαρίσης μετά της
συζύγου του, όπως και άλλα μέ-
λη τού αυτού Συνδέσμου, σμα-
ριναίοι εκ Τρικάλων, Κοζάνης,
ως και πολλοί Μεσσοβίτες.

Ο χορός συνεχίστηκε μέχρι
τις πρωινές ώρες. Η ικανοποίη-
ση όλων από την επιτυχία του,
ήταν διάχυτη. Έτσι πέτυχαν οι
στόχοι του που ήταν ή προβολή
της Σαμαρίνας και ή ψυχαγωγία
τών μελών τού Συνδέσμου και
τών φίλων του.

Με την χορευτική αυτή έκδήλω-
ση έκλεισε ό χειμερινός κύκλος
τών καλλιτεχνικών και ψυχαγω-
γικών δραστηριοτήτων τού Συνδέ-
σμου μας.

ΣΟΥΛΑ ΜΑΣΤΑΚΑ-ΕΞΑΡΧΟΥ, Ό-
δοντίατρος, Πατρόκλου 15, ΛΑΡΙΣΑ.

ΚΟΥΦΩΜΑΤΑ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ, Ίω.
Βαλαδάκης — Δημ. Λαγαμής,
Β.Α.Π.Τ. Ο.Ε., Νικ. Πλαστήρα και
Αβέρωφ 11. Τηλ. 26.14.386, 20.
14.991, 253.919. ΑΘΗΝΑΙ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΣ,
Έργαστήριον Τσαντών, Γωγιά: Κλει-
σούρας 1—Βενιζέλου 52. Τηλ. 236.
389, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

ΓΕΩΡΓ. ΔΗΜ. ΠΟΥΡΙΚΑΣ, Πολιτι-
κός Μηχανικός. Άδεται Οικοδομών,
Μελέται — Επιβλέψεις — Τοπογραφί-
αι Έργασίαι. Πλατεία Ειρήνης 7.
Τηλ. 23.132, ΕΛΛΑΣΣΩΝ. Τηλ. 254.
710, ΛΑΡΙΣΑ.

ΘΕΟΔ. ΤΕΝΤΑΣ, Ιατρός Παθολό-
γος, Μαυρομυχάλη 93α. Τηλ. 613.
629, 934.719, ΑΘΗΝΑΙ.

Κοινωνικά

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Την 18.2.77 ή κ. INGEMPORG
Γεωργίου Χελιδώνη, Δυτ. Γερμα-
νίας, άπέκτησε κοριτσάκι και έ-
πηρε τó όνομα Μαρίκα.

Η κ. Δέσποινα, σύζυγος Τά-
σου Γαλάνη, κάτοικος Αθηνών, τó
γένος Ίωάν. Γκαλμπογκίνη δια-
μένουσα μόνιμως έν Λαρίση, έ-
τεκεν αίσιως ήθλυ.

Η κ. Ελένη συζ. Νικολάου
Νινίκα εκ Λαρίσης, τó γένος Μιλτ.
Τζήμα, έτεκεν αίσιως άρρεν.

Η κ. Ντίνα Γ. Πιτένη εξ
Έλασσόνας, έγέννησε άγόρι.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Στις 3 Μαρτίου έ.έ., έγινε ή
δύση της θυγατέρας τού Χρή-
στου και της Στέλλας Ποτώνη,
τó γένος Μπραζιτικού και της έ-
δόθη τó όνομα Νίκη.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Η δ. Μάχη Γ. Δαδαλιάρη, ύ-
πάλληλος ΟΤΕ και ό κ. Κώστας
Μάλλιος, υπάλληλος της ΔΕΗ,
άμφότεροι εκ Λαρίσης, έδωσαν ά-
μοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου.

Ο κ. Σωτήριος Χρ. Κατού-
νας και ή δ. Κατερίνα Σ. Μητο-
πούλου, άμφότεροι εκ Λαρίσης,
ήρραυνίσθησαν.

Ηραβωνίσθη ό Κωστάκης
Δ. Μπήλας μετά της δίδος Ευαγ-
γελίας Αδ. Γκουρένα, εξ Έλασ-
σόνας.

ΓΑΜΟΙ

Στις 13.2.77, στην εκκλησία
Αγ. Παρασκευής, Γόννων, έγιναν
οί γάμοι τού Αδόμου Μ. Τσιου-
τσιούμη μετά της δίδος Βασιλικής
Τζιάλα.

Την 6.2.77 εις τόν ιερόν
Ναόν Αγίου Χαλαλάμπους Λαρί-
σης έτελέσθη τó γάμος τών

Ετέλεσαν τούς γάμους των
ό κ. Αστέρης Αδ. Γκριζιώτης ά-
πό τής Λαρίσης, μετά της δ. Χρι-
στίνης Γ. Ρόμπα.

Η οικογένεια Αχ. Γκριζιώτη
τούς εύχεται κάθε εύτυχία.

Εις τόν ιερόν Ναόν της Αγ.
Σοφίας Θεσσαλονίκης, έτελέσθη-
σαν οί γάμοι τού κ. Αχιλ. Σωτ.
Φώλια με την δ. Άννα Κων. Βίγ-
γλη. Παράνυμφος παρέστη ό κ.
Ηλίας Κολιάς.

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο κ. Αλκιβιάδης Δημ. Σιόρ-
μπας, τοπογράφος — Μηχανικός
τού Μετσοβίου Πολυτεχνείου, ά-
πολυθείς τών τάξεων τού στρα-
τού με τόν βαθμόν τού εφέδρου
Ανθυπολοχαγού, εγκαθίσταται
μόνιμως έν Λαρίση.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Τόν προαχθέντα εις Έπιμελη-
τήν τού Μαιευτηρίου «ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΑ» άνεψιόν μας Αχιλλέα Κα-
ραθανών, συχαίρομε θερμότατα.
Οίκον. Γ. Καρατάσιου, Κ. Κόστα

Στην αγαπημένη μας άνε-
ψία και εξαδέλφη Ανδρομάχη
Παπαζήση, που ήρθε τó πτυχίο

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Έφέτος θα τιμήση την Σαμα-
ρίνα μας τó προσωπικό της έν
Θεσσαλονίκη ταβέρνας «ΚΡΙΚΕ-
ΛΑ» και θα παραμείνη επί αρκε-
τόν καιρόν.

Γ. Π.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΜΠΙΖΙΟΣ, Χειρουργός
Όδοντίατρος, ΕΛΛΑΣΣΩΝ.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ Ι. ΣΤΑΝΟΠΟΥ-
ΛΟΣ, Γέν. (Αρχ)τρος έ.ά. χει-
ρουργός — όδοντίατρος, όδός
Τσιμισκή 51, Θεσσαλονίκη, τη-
λέφ. 277.343.

Δρ ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ,
Ιατρός Παθολόγος, Διδάκτωρ Πανε-
πιστημίου Μοδένης Ιταλίας και Α-
θηνών. Ιατρείον Άθανασίου Διάκου
5. Τηλ. 223.790, τηλ. οικίας 223.
211, ΛΑΡΙΣΑ.

της Έλληνικής φιλολογίας, θερμά
συγαρητήρια.

Οικογένεια Σταύρου Τσερανί-
δου, Θεσσαλονίκης.

Στην αγαπημένη μας άνεψία
Μαρία Φλετορίδου που έλαβε
τó πτυχίον της Έλληνικής και
Γαλλικής Φιλολογίας, εύχόμεθα
καλή σταδιοδρομία.

Οικογένεια Σπίρτου
— Στην αγαπητή μας άνεψία
και εξαδέλφη Ρήτσα Χρ. Χασιώ-
τη, που ήρθε τó πτυχίον της Α-
νωτάτης Βιομηχανικής Σχολής
Θεσσαλονίκης, εύχόμεθα καλή
σταδιοδρομία.

Οίκ. Γεωργίου Τσούρη, Λάρισα
— Στην αγαπητή μας Αιμιλίαν
Χρ. Κίτσου που τελείωσε και ήρ-
ρε τó δίπλωμα της Γερμανικής
Φιλολογίας, θερμά συγαρητήρια.

Οίκ. Ίωάννου Γκαλμπογκίνη,
Λάρισα

ΘΑΝΑΤΟΙ

Απεβίωσαν ό Έλληνοαμερικ-
νός Σαμαριναίος Άνδρέας Παπα-
ζήσης και έτάφη εις Θεονίκην.

Απεβίωσαν την 19ην Μαρτίου
1977, ή εκ Τρικάλων Στυλιανή
Ίωάν. Παύλη, έτών 95.

Απεβίωσε εις Καρδίτσα ό-
που και έτάφη ό Δημ. Αρετόπου-
λος.

Απεβίωσε σε ηλικία 90 έ-
τών, ή συμπατριώτισσα Μαρία Ν.
Φώλια, τó γένος Ντανίκα, εξ Έ-
λασσόνας.

Απεβίωσε ό Μιχαήλ Δημ.
Ποντίκας, έτών 58 εξ Έλασσό-
νας.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Την 6ην Μαρτίου έ.έ. εις τόν ιε-
ρόν Ναόν τού Αγίου Χαλαλάμ-
πους, έτελέσθη τó 40ήμερον
μνημόσυμον τού Κων. Τσιου-
τσιούμη.

Η οικογένεια Νικολάου Κουπα-
ρούσου, έδώρησεν δραχμάς τρείς
χιλιάδες (3.000), υπέρ τών εκ-
κλησιών της Σαμαρίνας, εις μνή-
μην Γεωργίου Κουπαρούσου.

Η κ. Αναστασία Χα Ζήση
Πλίση εκ Λαρίσης, κατέθεσεν εις
τόν Σύνδεσμον Σαμαριναίων Λα-
ρίσης και Περιχώρων «Η Αγία
Παρασκευή» δρχ. 500, διά τó Χο-
ρευτικόν Συγκρότημα, εις μνήμην
τού συζύγου της. Τό Διοικητικόν
Συμβούλιον εύχαριστεί.

Ο κ. Γεώργιος Πιτένης εκ
Θεονίκης προσέφερε δρχ. 200
υπέρ τού ιερού Ναού Κομήσεως
Θεοτόκου Σαμαρίνης.

Μιά εκκληση

Ο Αδελλιώτης συγγραφέας
Κώστας Μπίρκας, παρακαλεί τούς
συγγενείς, φίλους και συμπατριώ-
τες του Αδελλιώτες, να τού πα-
ραχωρήσουν φιλικά ένα δωμάτιο
(επί έννοικια), στο χωριό τού Α-
δελλά, για να ιδεί και να χωρεί
την πατρίδα του, ύστερα από 45
χρόνια Εξνητείας.
(Έρρασού 18, Τ. 144, Αθήνα,
τηλ. 3604.336).

ΑΔΕΛΦΟΙ ΝΙΚ. ΤΑΧΑ

Τυροκομικά προϊόντα
Ασκληπιού 12 Λάρισα

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Μαιευτήρ — Χειρουργός
Γυναικολόγος Γεώργιος Μαρ-
γάρας άναχωρήσας όριστικώς
εκ Λαρίσης, έγκατεστάθη εις
Αθήνας και δέχεται καθημε-
ρινώς 5—8 (πλην Σαββάτου)
εις τó επί της όδου Μαυρομυ-
χαλάων 41 ιατρείον τού.

Τηλ. 82.28.106

Τηλ. οικίας 7781.474

Έκυκλοφόρησε:

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ «ΣΑΜΑΡΙΝΑ 1977»

Ο Σύνδεσμος Σαμαριναίων
Αθηνών έκυκλοφόρησε καλαι-
σθητικά Ημερολόγιο για τó
1977 με φωτογραφίες από την
Σαμαρίνα. Αποστέλλεται τα-
χυδρομικώς στους ενδιαφερο-
μένους άντι 100 δρχ. Γράψατε
ή τηλεφωνήσατε στα Γραφεία
τού Συνδέσμου — Λυκούργου
10. — Τηλ. 3242.110 — Α-
ΘΗΝΑΙ.